

17 වන පිටුවේ

දැන් ඇති හැඟුම.. දැන් ඇති.. මට දැනගන්න ඕනෙ මගට මේ මොකක්ද වෙලා කියන්නෙ කියලා..'' ඇ තදින් කීවා ය.

ඔහු ඇය දෙස බලා සිටියේ ය. ඔහුගේ ඇස් කඳුලින් බර ව තිබෙනු මි දුටුවා ය.

''ඇන් දිලිප.. ඔහොම බලා ඉන්න එපා.. කියන්න හැම දේම.. මට නොකිව්ව හැම දේම මට කියන්න.. මගට උදව්වක් කරන්න මට බැර වේවි..'' ඒත් අඩුමගානෙ මගානෙ කතාව

අහගෙන ඉඳලා මගානෙ නිතට සහනයක් ඇරන් දෙන්න හරි මට පුලුවන් වෙයි..'' ඇය කීවේ ඔහුගේ ඇතින්ම ඇල්ලා ගනිමින් ය.

''මට... මට පීවිනේ වැරදුණා සදා..'' ඔහු පළමු වරට කතා කළේ ය. පළමු වරට ඔහු නිෂාධිත් තමාගේ පිළිබඳ සියල්ල ඇයට කියන්නට පටන් ගත්තේ ය. කිසිදා නොකියා සිටින්නට අදහස් කරගෙන සිටි සියල්ල ඔහු ඇය හමුවේ දිග හැරියේ ය. ඔහුට වචනයකින් තේ බාධා නොකර මි සියල්ල ඇය සිටියා ය.

''අපි ලෝකෙට ජේන්න එකට ගිටියා තමයි.. ඒත්.. ඒත් අපි ගිටියේ හුගත් දුරින්.. මගාලා

ඉස්සෙල්ලම අපි මේ ගේ අස්කරලා ඉවරයක් කරමු.. මගා හොඳ ළමයා වගේ මග ඇරක්ක බෝතල් ටික ගිනිත් ගාබේජ් එකට දාන්න.. මට මිවා අල්ලන්වත් ගිනෙන්නෙ..

එක දැනගෙන ගිටියේ හැනැ.. කොහොමද ඒවා කියන්නෙ..? හැම දේම රහස්සක් වෙලා තිබුණා.. ඒත් සදා.. මං ගිනෙකින් වත් ගිතුවේ හැ නිෂාධි මගෙන් මේ පිදිනට ඇත් වෙලා යයි කියලා..''

''මගා පීවිනේ ගැන හරි ටිකයි දන්නෙ දිලිප.. මං නිෂාධි වුණා නම් මාත් එයා කළ දේම තමයි කරන්නෙ.. තේරුම් ගන්න.. පීවිනේ පොත් වල ලියලා හැනැ.. පීවිනේ අපි ඉගෙන ගන්න ඕනෙ පොත් වලින් නෙවෙයි.. පීවිනේමයි.. තර්කයට පීවිනේ අහු වෙන්නෙ හැනැ..''

''.. මට මේවා තේරුම් ගන්න බැ සදා.. මං දන්නෙ එකම දෙයයි.. මට එයාව ඕනෙ..''

''මොකටද..? මොකටද මගට එයාව ඕනෙ.. බෝතික්කෙක් වගේ ළගින් ගියාගන්න ද..? එහෙම ගියාගන්න තිබුණා එයා ඇත්තටම බෝතික්කෙක් වුණා නම්.. ඒත් එයාට හැකිම ගියෙහවා කියන එක තාම මගට තේරෙන්නෙ හැ.. මට කියන්න.. මොන කෙහෙල්ලකටද මගා එයාපෝටි එකට ගියේ..?''

ඔහු හිස ඔසවා ඇය දෙස බැලුවේ ය.

''මට ගිතුණා අනුරාධව මරන්න..''

සැදුලි කොක් හඬ දී සිනාසුණා ය. ''අන් දිලිප.. මගාට නම් පියස්සුම තමයි.. හොඳයි . අපි මිවා පස්සේ කල්පනා කරමු.. දැන් මං

මගාට උදව් කරන්න මේ මෙස් එක පිලිවලක් කරගන්න.. මගා බලාගෙන ඉන්න.. මං මේක අස් කරලා දාන්න.. දැනෙන්නද්ද පිළිතුරු ගද..? මට නං වමනෙ යන්නත් එනවා..'' මි පුටුවෙන් හැකිම මුලුතැන් ගෙට ගියා ය. සෝදන බේදමට සබන් වතුර පුරවා ගත් මි ගොඩ ගසා ගිබු පිගත් එකින් එක සෝදන්නට පටන් ගන්නා ය.

''ඉස්සෙල්ලම අපි මේ ගේ අස්කරලා ඉවරයක් කරමු.. මගා හොඳ ළමයා වගේ මග ඇරක්ක බෝතල් ටික ගිනිත් ගාබේජ් එකට දාන්න.. මට මිවා අල්ලන්වත් ගිනෙන්නෙ.. ඉන් පස්සෙ අපි දෙන්නා යමු එලියට.. රෙස්ටෝරන්ටි එකකට.. මොනා හරි කන ගමන් නෙමින් සැපේ කතා කරමු.. මගාගෙ හිතේ තව දේවල් ඇති.. කාටවත් කියන්න බැරුව හැග ගන්න .. ඒ හැම දෙයක්ම මං අහගෙන ඉන්න..''

0000000000

නිෂාධි තමා වෙනුවෙන් කෘම සුදානම් කරමින් සිටිනු අනුරාධ බලා සිටියේ සතුටිනි.

''මං ලොහු සුද්ද කරලා දෙන්න ද..'' ඔහු ඇසුවේ ඇත්තටම ය.

''මේ.. පියස්සු හැඩව මතෙත්ට වෙලා ඉන්නවද.. මේ ලොහු ගෙඩියක් සුද්ද කරගන්න එක මට මග ලොකු වැඩක් නෙයි..'' නිෂාධි සිනාසුණා ය.

''මගා දන්නව ද.. ඉස්සර අපේ අම්ම උයනකොටත් මං ළගට වෙලා බලා ඉන්නවා.. මං හරි ආසයි ඒ වැඩෙට..''

''ගියමයි...''

''මගා උයනකොට හරි සුවදයි.. ඇත්තටම අපේ අම්මා උයනකොටත් මග සුවදම එනවා..'' ඔහු හැටහ කීවේ ය.

''හොඳ ළමයා වගේ මගා පියස්සු කතා නවත්තලා ටිකක් සීරියස් දෙයක් කතා කරනවද? අපට හැමදාම මෙහෙම හමුවෙන්න ලැබෙන්නෙ නැ.. අදින් පස්සෙ ආයේ මට මගා දකින්න ලැබෙන්නෙ ඉරිදා.. ඡෝ එක් දි.. ඉන් පස්සෙ මොකද කරන්නෙ..?''

''මේ.. ගොඩාක් දේ ගියෙහවා කරන්න.. එයිට ඉස්සෙල්ලා මගේ හොඳ නිෂා අපි මගා උයන මග රස බත් එක කාලා ඉවර කරලා ඉමු නේද..? මට දැන් යකෙක් කන්න බඩගිනිනි..''

සියළු එක් දරා ගෙන පීවිතය නගා ගෙන සිටින ගොඩ ගසා ගෙන නැගෙයි සිත වසාගෙන

ආදරය සොයාගෙන සසර සැරි සරාගෙන ගිමන දුක නිමාවන වසන්තය උදාවන

තිල් අහස දකින්නෙමි තරු දෙතෙත් සොයන්නෙමි නුඹේ රුව අදින්නෙමි සෙනෙහසම විදින්නෙමි

සාහිත්‍යයේ වේඩි කවුලුව
www.ketapathpawra.com

මගේ ලෝකය

ඇසෙන දැනෙන දේ.. නිතර වැදෙන දේ..

ජනගේ ජේ එදිරිසිංහ

සැන්දෑව සුන්දර ය. අවර්ගිරේන් බැස යන ඉරේ නැඹිලි පැහැ ආලෝකය මෙතැනට හොඳින් වැටෙයි. මම මොහොතක් එදෙස බලා සිටිමි.

බව මට නිසැක ය.

ඔස්ට්‍රේලියාවේ පුවත්පතක සංස්කාරකවරයකු ලෙස මා ලියන අවසන් සටහන ලියන්නට පරිගණකය ඉදිරියේ වාඩි වන මේ මොහොතේ සිත කෙළවරක කුඩා කණගාටුවක් මතුව එයි. එනිසාම මේ සටහන තුළින් මා ඉස්මතුව ඒම විළක්වන්නට මම උත්සාහ නොකරමි.

මගේ පීවිතයෙන් අවුරුදු 8 ක පමණ කාලයක් මම ඔස්ට්‍රේලියාවේ පුවත්පත් සඳහා වැය කර ඇත්තෙමි. ඒ වෙනුවෙන් මා හැකි කරගත් ජූ බොහෝ ය. ලබාගත් දෙයට වඩා හැකි වි ගිය දේ බොහෝ ය.

මම ආපසු හැරී බලමි.

සෛරේන්ඩ්වි ගිවිස් පුවත්පතේ සිංහල පිටු හතරකින් ආරම්භ කළ ඔස්ට්‍රේලියාවේ මගේ සිංහල පුවත්පත් ගමනේ වැදගත් සන්ධිස්ථානය පහත මාසිකය ආරම්භ කිරීමයි. පහත ගොඩ නගන්නට අපි දිවා රෑ නොබලා කැපවුණොමු. එය අපේ පීවිතය විය. අනාගතය පිළිබඳ සියළු බලාපොරොත්තු ඒ මත ගොඩ ගසා ඒ වෙනුවෙන් කැපවු අයුරු අමතක නොවේ. එදා මා සමඟ ම සිටි පහතේ ක්‍රීඩා පිටුව කළ අද නව සහග්‍රයට සන්නයේ ක්‍රීඩා සංස්කාරක ලෙස කටයුතු කරන අසෝක සිල්වා සොනොයුරා ගේ හැඳයාගම බව සදා මසිගේ තැන්පත්ව ඇත.

පුවත්පතක් මුද්‍රණය කර නොමිලේ බෙදා හැරීම පහසු කටයුත්තක් නොවේ. හොඳ ආර්ථිකයක් ඒ සඳහා අවශ්‍ය ය. වෙළඳ දැන්වීම් අවශ්‍ය ය. සාර්ථක ලේඛකයන් අවශ්‍ය ය. බෙදා හරින්නන් අවශ්‍ය ය. අපි සන්නය පවත්වාගෙන යන්නේ අතිශය දුර්වල ආර්ථික ශක්තියක් ඇතිව ය. එය සහවන්තට අවශ්‍ය නැත. පුවත්පතේ දැන්වීම් පළ කර මුදල් නොගෙවා සිටින දැන්වීම කරුවන් අපමණ ය. අය වෙන්නට ඇති ගින මුදල් බොල්ල දහස් ගණනකි. මුදල් නොගෙවා සිටින අයගෙන් ඒවා එකතු කර ගන්නට ඒ සඳහාම වන ආයතන වල සහය ගන්නට අපට නොසිතේ. අප පවත්කරන්නේ මිස පත්තර මුදලාලිලා නොවන බැවිනි. අන් අයද අවංක ලෙස තම කොටස ඉටු කරනු ඇතැයි අපි විශ්වාස කළෙමු.

මේ පුවත්පත ඉදිරියට පවත්වාගෙන යන්නට ඔබේ සහය ලැබිය යුතු ය. ඒ වෙනුවෙන් ඔබට කළ හැකි දේ අපමණ ය. මෙය මේ සමාජයට අවශ්‍ය පුවත්පතක් යයි ඔබ සිතන්නේ නම් ඔබේ සහය දෙවරක් නොසිතා ලබා දෙන්න. සන්නය කිසි දිනෙක ලාබ ලැබීමේ අරමුණෙන් පවත්වාගෙන ගිය පුවත්පතක් නොවේ. ඉදිරියට ද එය එසේම වනු ඇත. සන්නයේ අපට අවශ්‍ය මේ වේදිකාව නොබිඳ පවත්වාගෙන යාම ය.

මේ සැන්දෑව නිසංසල ය. අහන අහසේ අඩ සැදක් පායා ඇත. ඔසිතට දැන් සැනැල්ලුවක් දැනෙයි. මම ගමනක් ඇරඹන්නට සිතන්නෙමි. ඒ අමතකව ගිය මා සොයා යන ගමනයි. ඒ ගමන අතිශය සුන්දර එකක් වනු ඇතැයි මට සිතෙයි. මේ සා කාලයක් විදි වෙහෙස නිවා දමන්නට ඒ සැනැල්ලුව හැකි වනු ඇත.

ස්තූතියි නිතවතුනි.

ජනගේ ජේ එදිරිසිංහ